

Poměr podmíněčného odsouzení trestním soudem k disciplinárnímu řízení.

Pravoplatným rozsudkem trestního soudu byl zřízenec obecní odsouzen pro zločin podle § 129 lit. b) tr. z. s podmíněčným odkladem trestu na 3 roky.

V disciplinárním řízení poté provedeném byl týž zřízenec ze služeb obce propuštěn bez nároků na výslužné.

Zřízenec pak podal žalobu na obec o bezúčinnost propuštění ze služeb obce a v žalobě uplatňoval námitku, že podmíněčným odsouzením nemohl býti v kárném řízení potrestán propuštěním ze služby, poněvadž prý by tím byly úplně zmařeny účinky podmíněčného odsouzení.

Žaloba byla ve všech 3 stolicích zamítnuta.

Důvody odvolacího soudu:

Okolnost, že odsouzení stalo se podmíněčně, nebrání ani zavedení disciplinárního řízení ani disciplinárnímu trestu, jak jasné vyplývá z ustanovení § 9, číslo 2. zákona o podm. odsouzení (podle textu zákona čís. 134/24 sb. z. a nař.), podle něhož příslušnému úřadu lze nejen o podmíněném odsouzení podati zprávu, nýbrž i zaslati spisy tohoto odsouzení se týkající. Kdyby dotyčný úřad nesměl v řízení disciplinárním použít skutečností rozsudkem zjištěných, bylo by ustanovení toto úplně bez významu. Leč právě novelisace § 9 zákona o podm. odsouz. zákonem z 6. června 1924 čís. 124/24 sb. z. a nař. jasné ukazuje, že zákon nechtěl a neměl na mysli takové právní účinky podmíněčného odsouzení, jak to vykládá žalobce.

Pro posouzení otázky, zda propuštění žalobcovo ze služeb obce stalo se právem čili nic, jest proto skutečnost, že žalobce byl odsouzen jen podmíněčně, zcela nerozhodná. Soudu bude přezkoumati jen, zda propuštění stalo se formálně správně a zda k propuštění tu byl důvod.

§ 10 zákona čís. 16/20 sb. z. a nař., jenž podle § 26 vztahuje se i na zřízence obcí školních, ustanovuje, že trvale ustanovený zřízenec může býti propuštěn jen po provedeném disciplinárním řízení podle obdoby služební pragmatiky pro státní zřízence.

Korporací, která reprezentuje školní obec, jest místní školní rada (zák. čís. 292/20 sb. z. a nař.), které náleží zde obdobně funkce obecního zastupitelství. Místní školní radě přísluší podle toho (vide vl. nař. čís. 483/20 sb. z. a nař.) ukládati disciplinární trest propuštění po návrhu disciplinární komise. Po této stránce zachovány byly formální předpisy, neboť, což jest nesporné, propuštění bylo vysloveno na základě disciplinárního řízení, o jehož zavedení byl žalobce vyrozuměn, po návrhu disciplinární komise místní školní radou. Také skutek sám, pro který žalobce byl trestním soudem podmíněčně odsouzen, jest takový, že musil býti postižen disciplinárním trestem propuštění.

Jde totiž nejen o zločin, nýbrž i o zločin proti mravopočest-

nosti, o zločin smilstva proti přírodě, spáchaný s osobami stejného pohlaví. Osoba usvědčená z takového činu trestného nemůže zůstat ve veřejných službách. Tím méně může býti ponechána ve službě, v níž se stýká s dětmi.

Z uvedených důvodů nemohlo býti odvolání vyhověno.

Důvody nejvyššího soudu:

Dovolání provádějící jediný dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci (§ 503 č. 4 c. ř. s.) snaží se dovoditi, že byl-li žalobce trestním soudem odsouzen pro zločin podmíněčně, nemohl býti v řízení kárném potrestán propuštěním ze služby, poněvadž prý by tím byly úplně zmařeny účinky podmíněčného odsouzení.

Než dovolání přezírá, že řízení kárné (disciplinární) jest řízením samostatným a že i v § 87 služební pragmatiky ze dne 25. ledna 1914 č. 15 ř. z. platném i pro zřízence (§ 181 služ. prag.), jehož jest obdobou užití i na trvalé zřízence obcí a školních obcí (§ 10 a 26 zákona čís. 16 z roku 1920 sb. z. a n. a §§ 2 a 8 vlád. nař. čís. 483 sb. z. a n. ze 14. srpna 1920) výslovně se stanoví, že kárné tresty se zaměstnancům ukládají, nehledíc k jejich odpovědnosti podle trestního zákona. Řízení kárné má také jiné měřítko pro posuzování poklesků s hlediska disciplinární odpovědnosti zaměstnanců. Dovolání ani nevytýká, že by bývalo kárné řízení provedeno formálně vadně; rozhodnutí disciplinární právem použilo skutkových zjištění, obsažených v pravoplatném trestním rozsudku o činech nynějšího žalobce, posoudivši na jejich základě samostatně provinění žalobce s hlediska kárných předpisů.

Napadený rozsudek případně dolíčil, že kárný trest žalobci uložený propuštěním ze služby byl již povahou jeho činu plně opodstatněn a dovolací důvody nejsou s to, aby zvrátily správné důvody rozsudku odvolacího soudu, k nimž stačí jinak dovolatele odkázati. Dovolání jest naprosto bezdůvodné.

R o z h o d n u t í z e 27. k v ě t n a 1932 čj. Rv I 2061/30-1.

Dr. B.

L I T E R Á R N Í Z P R Á V Y.

Doc. Dr. A n t o n í n R á l i š: **Soudní výslech obviněného podle osnovy čl. trestního řádu.** Sborník právnické fakulty university Komenského v Bratislavě. Číslo 6. Str. 39.

Docent bratislavské university podává v této nevelké, ale obsažné a svědomité studii podrobný rozbor ustanovení osnovy trestního řádu o soudním výslechu obviněného s některými pozoruhodnými kritickými náměty. Objasniv nejprve postavení výpovědi obviněného v trestním procesu, zabývá se R. zevrubněji úvahami, které vedly v moderním trestním procesu k zákazu vynucování výpovědi obviněného, načež se obrací k zákonodárně tech-